

„Saadan som Statsmagtens Funktioner er fordelt ved Grundloven, er den dømmende Magt hos Domstolene, altsaa hverken hos Administrationen eller hos de lovgivende Myndigheder. Der er i vor Retspraksis ingen Tvivl om, at ligesom Loven giver de almindelige Regler, er det Domstolenes Sag at anvende dem paa det enkelte Tilfælde. Det er et af vor demokratiske Retsordens fundamentale Retsgoder, at Domstolene er den enkeltes — ogsaa Lovovertræderens — Værn mod andre Statsmyndigheders Vilkaarlighed, og der er ingen Tvivl om, at vi staar os ved at bøje os for en endelig Dom, ogsaa naar vi maaske kunde have ønsket den strengere. Det staar for mig som utvivlsomt, at det vilde være stridende mod Bestemmelsen i Grundlovens § 2, hvis vi vilde give os til ved Lov at ændre en Straffedom, som ellers efter de gældende Regler er endelig. Som jeg allerede til Indledning har nævnt, er det ingen Tilfældighed, at Straffelovstillægget ikke i noget Tilfælde ubetinget foreskriver Konfiskation, men lægger det i Domstolenes Haand at bestemme, om Konfiskation skal ske, og i hvilket Omfang den skal gennemføres.

Det vilde ikke have været i Strid med Grundloven, om vi i 1945 havde vedtaget en Bestemmelse, som ubetinget føjede Konfiskation f. Eks. til visse bestemte Arter Handlinger eller til Straf af en vis Størrelse. Jeg tror, vi handlede rigtig, da vi ikke gjorde det, men det vilde altsaa ikke have været grundlovsstridigt. Jeg tror ikke, at vi nu skal overveje at ændre i al Almindelighed paa Straffelovstillægget, saadan at maaske en Række Sager, der allerede har fundet deres endelige Afgørelse, skulde tages op igen, for at Afgørelsen kunde faa tilføjet en Beslutning om Konfiskation. Og jeg er ikke i Tvivl om, at et overvejende Flertal i dette høje Ting vil se saadan paa det, at vi ikke kan vedtage en Lovbestemmelse, som alene gaar ud paa at skærpe den Dom, Højesteret har afsagt over Hr. Schimmelmänn.“

Justitsministeren maatte saaledes afvise Lovforslaget, men kunde ikke have noget imod, at man i et Udvalg drøftede, om der kunde være Anledning til, at vi her i Landet i Lighed med, hvad Tilfældet er i andre Lande, søger tilvejebragt Lovhjemmel for, at Udlændinge, som har erhvervet dansk Indfødsret, igen kan miste Indfødsretten, naar de ikke fyldestgør de Forudsætninger, som har ligget til Grund for, at de er blevet optaget som Borgere i det danske Samfund.

Ogsaa Ordførerne for Partierne med Undtagelse af Danmarks kommunistiske Parti tog Afstand fra Lovforslaget.

Da *Fr. Dalgaard* (S.) efter Forhandlingens Slutning foreslog Lovforslaget henvist til et Udvalg paa 17 Medlemmer, udtalte *Aksel Larsen*: „Jeg vil ikke begære Afstemning om dette Forslag, men hvis der kom Afstemning, vilde jeg stemme